

El gran esdeveniment que va ocórrer a Natzaret, quan Déu va sorprendre a Maria i la va convidar a formar part de la seva història d'amor, és que **Maria va creure... es va animar a confiar** en les promeses de Déu: *“Heus aquí l'esclava del Senyor; que es compleixi en mi la teva paraula”* (Lc 1, 38).

→ Crida l'atenció **la força del seu “sí”**. Expressa la seva **total disponibilitat**: *una dona de la nostra raça participa en el projecte de l'Encarnació del Verb donant “el seu consentiment actiu i responsable”*.

*La resposta de Maria manifesta **un desig ben viu**. Com si digués: *“Jo també desitjo, amb tot el meu ser, això que Déu desitja; que es realitzi aviat el que ell vol”*. **No** va ser una **acceptació passiva o resignada**.

Maria va dir **“amén!”** -paraula hebrea, l'arrel de la qual significa solidesa, certesa, paraula ferma, estable i vinculant-. La seva traducció exacta seria: **“Així és i que així sigui”**. Indica **fe i obediència** al mateix temps...

→ A primera vista, el sí de Maria **pot semblar un acte de fe fàcil i fins i tot obvi...** *Convertir-se en mare del Messies era el que cada nena hebrea somiava ser!* Però la veritable fe no és mai un privilegi o un honor; al contrari, sempre demana arriscar i morir una mica [Simeó, ben aviat, li ho anunciarà dient-li que una espasa li traspasarà l'ànima (cfr Lc 2, 35).]

→ **Nosaltres parlem molt ara de ser subjectes actius...** (“Cal mullar-se en favor dels altres...”) Entre cristians es parla del “risc de la fe”... i **per a Maria es tractava d'un risc real!** Maria coneixia molt bé el que estava escrit en el llibre de la Llei, és a dir, que *si la donzella, en el moment de les noces, no es trobés en estat de virginitat, havia de sortir a l'entrada de la casa del pare i ser lapidada per la gent del lloc* (cfr Dt 22, 20ss.). Però, fins i tot en el pla simplement humà, Maria es troba en una solitud total. *A qui pot explicar el que li ha passat? Qui la creurà quan digui que el nen que porta en el seu si és “obra de l'Esperit Sant”? Això no ha ocorregut mai abans i no ocorrerà mai després.*

→ I, tanmateix, Maria **ha cregut de seguida**; es va comprometre a l'instant. No va ser un “sí” com dient: *“bé, provarem de veure què passa; el temps dirà si aquesta estranya promesa és veritable”*... Això és el que qualsevol hauria dit, parant esment al sentit comú i a la raó. Maria no; Maria va creure. Va ser un “sí” de qui vol comprometre's, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretat que la certesa de saber que era portadora d'una promesa...

Sens dubte Maria tenia una missió difícil, però les dificultats no eren una raó per a dir “no”. De segur que tindria complicacions. No ho tenia tot clar o assegurat per endavant. Maria no va comprar cap pòlissa d'assegurança de vida! Però Maria s'ho va jugar tot donant-li confiança al Senyor. El seu “sí” i les ganes de servir van ser més fortes que els dubtes i les dificultats.

El concili Vaticà II ens ha fet un favor fent-nos veure que Maria ha recorregut el camí de la fe, ha “progressat” en la fe, és a dir, *ha crescut fins a l'acte suprem de fe que va fer al peu de la creu*. I això la fa ser *“del tot diferent d'una dona passivament remisa o de religiositat alienant, més bé va ser una dona que no va dubtar a proclamar que Déu reivindica els drets*

dels humils i dels oprimits i derroca dels seus trons als poderosos del món (cfr Lc 1, 51-53)

→ Per això, el seu “sí” fa ressò i es multiplica de generació en generació, com ella mateix canta al Magnificat.

Cal dir “sí” com Maria i ser instruments per a construir, avui dia, comunitats eclesials capaces d'evangelitzar, de paraula i d'obra, teixint relacions cada cop més fraternals. Amb Maria continuem dient “sí” al somni que Déu d'una humanitat nova.